

14:e söndagen efter Den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Matt. 11:25–30.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Under rubriken och predikoämnet *"Tacksamhet"* har denna söndag skänkt oss evangeliet om de tio spetälska, som botas av Jesus. Dess slutdel sammanfattar på ett klart, tydligt och uppskakande sätt det, som gör vårt ämne svårt att utlägga, som drar in vår brustna, plågade natur i texten, som inskräper att vi också i dag står inför omvändelsens och det nya livets nödvändighet och oundviklighet. Evangeliets slutdel säger ju: *"Var äro de nio? Fanns då bland dem ingen som vände tillbaka för att prisa Gud, utom denna främling?"* Rakt in i centrum för så de avslutande meningarna: *"Stå upp och gå dina färde. Din tro har frälst dig."* Den tacksamhet, som vi skall predika, är den frälsande trons frukt, är en frukt av en tro, som *"icke är var mans"*. (2 Tess. 3:2) Den är en av Den Helige Ande verkad tro, som prisar Gud *"med hög röst"*, utan att förstämmas av sin ensamhet. Redan den spetälske, han, som *"var en samarit"*, hade med skäl kunnat fråga sig: *"Var äro de nio?"* Han hade kunnat säga sig, att han inte borde göra anspråk på att vara klokare än de andra. Han kunde ha frågat sig, om det var skäl att byta ut de många årens fysiska utstötthet mot den andliga utstötthet, som vilade över Jesu bekännare, *"ty judarna hade redan kommit överens om att den som bekände Jesus vara Messias, han skulle utstötas ur synagogan"*. (Joh. 9:22) Alla sådana frågor och tankar hade förstummats i hans inre och i deras ställe steg trons lovsång upp mot den, vid vars fötter han låg.

Vi känner inte närmare de nio, men vi vet, att de faktiskt ropade: *"Jesus, Mästare, förbarma dig över oss"*. De hade sett och förstått, att i Jesu person syndafallets följder upphävts, att här förbarmandet strömmade fram till kropp och själ. Den tron överlevde dock icke tempelprästernas uppdragna ögonbryn, axelryckningar och spefulla ord om helbrägdagörelsens upphovsman. Om honom sades ju, att *"det var med de onda andarnas furste som han drev ut de onda andarna"*. (Mark. 3:22) Så uppfylldes på de nio liknelsens ord: *"de tro allenast till en tid, och i frestelsens stund avfalla de"*. (Luk. 8:13) Med tron dog så trons

frukter, tystnade tacksamheten och lovsången.

Den tro och den tacksamhet, som vi i dag har att förkunna, kopplas samman av Jesus i dagens predikotext, när han säger:

Jag prisar dig Fader, du himmelens och jordens Herre för att du väl dolt detta för de visa och kloka, men uppenbarat det för de enfaldiga. Ja, Fader; så har ju varit ditt behag.

Här tackar Jesus för trons gåva. Här böjer han sig inför Guds dom över otron, över de nios världsliga klokhet och sociala återförsäkringar, och prisar Gud för hans barmhärtighet mot samariten, den beledde och ensamme, den mänskligt sett så okloke och oförsiktige. Först när vi kan tala så med Gud som Jesus gör i sin tacksägelse förmår vi prisa och lovsjunga med hög röst i all vår fåtalighet. Vi vilas då i Guds godhet, i Guds utkorelse, i Guds nådeval. Då är de nios tystnad inte längre en vederläggning av vår lovsång. Då förmår vi *"med hög röst"* förkunna Guds godhet och tacka för den. Då förmår vi i dag predika, att

- I. **den kristne tackar Gud för det eviga livet i Jesus Kristus,**
- II. **den kristne tackar Gud för alla hans gåvor,**
- III. **den kristne bekämpar dagligen sitt köttets otacksamhet.**

I. Den kristne tackar Gud för det eviga livet i Jesus Kristus.

Här tar alltså all tacksamhet sin början, och utan den början finns ingen rätt tacksamhet alls i något livets skiften. Om vi inte kan tacka Gud för hans gåva till oss i dopet, för att han iklätt oss sin Sons rättfärdighet, för att han utgjutit över oss barnaskapets Ande, då står vi inte i nådens tillstånd. Då måste vi göra bot. Då måste vi i en sann omvändelse vända tillbaka till dopets nåd. Väl omgivna av Guds nåd och barmhärtighet, alltid tillgängliga att gripas av tron, kan vi inget annat än att just tacka Gud på Jesu Kristi sätt: *"Jag prisar dig, Fader, du himmelens och jordens Herre"*. Då tackar vi för att vi fått skåda in i Den Heliga Tre-

faldighetens livgivande djup, där "allt har av min Fader blivit förtrott åt mig", där allt är Sonen underlagt, och där han härskar som min Herre, som förlossat, förvärvat och vunnit mig.

II. Den kristne tackar Gud för alla hans gåvor.

Där en människa genom tron tar Guds nåd på allvar, där hon tror sig vara infogad i den regerande Kristus och gjord till ett med honom, säger hon med S:t Paulus: "Huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom?" (Rom. 8:32) Uppfyllda och genomdränkta av evangeliums sötma prisar vi Gud för "allt", för allt det, som han skänker oss av andligt och lekamligt gott. Gud räcker oss inte bara sin lekamen under bröd och sitt blod under vin, utan han räcker oss vanligt bröd och vanlig dryck för att vi skall glädjas åt hans gåva och åt hans godhet i sina gåvor. Tanken svindlar inför den myckenhet av gåvor, som Gud skänker, och som vi skall tacka för. Hjärtat stäms då till sann fromhet, till rätt tacksägelse, som samtidigt alltid förblir ren och obefläckad bara genom Kristi främmande rättfärdighet.

III. Den kristne bekämpar dagligen sitt köttsoacksamhet.

Den tacksamhet, som vi nu beskrivit, står i ständig kamp med vårt kvarblivande syndafördärv, med vår medfödda otacksamhet, som vi har gemensam med de nio. Därför är vår tacksamhet inget ständigt friskt flöde, utan mycket bråte måste röjas ur världen för att ge lovsången fritt lopp. Härtill krävs dagens predikan och alla andra påminnelser om Guds påbud om tacksamhet som: "Tacka Gud i alla livets förhållanden. Ty att i så gören är Guds vilja i Kristus Jesus." (1 Tess. 5:18) Vi skall var och en lära oss att tacka Gud, att betänka alla Guds gåvor, som vi fått ta emot, att i våra dagliga böner inrymma just tacksägelsen, inte bara böner och förböner. Sådant faller sig visst inte naturligt utan måste inläras i Den Helige Andes kraft. En sådan andlig träning är inte egenrättfärdighet utan ett stycke av den dagliga bättringskampen, som dopet leder oss in i.

Amen.